

KUN ÄÄNESI LÖYSI MINUT

OUTI MOISIO

KUN ÄÄNESI LÖYSI MINUT

KUN
ÄÄNESI
LÖYSI
MINUT

OUTI MOISIO

KADONNUT ÄÄNI OSA I

© 2021 Outi Moisio

Kansi: Karin Niemi

Taitto: Outi Moisio

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-4881-7

Ihanalle pikkutyypilleni.

Tekstin seassa olevat numerot viittaavat musiikkikappaleisiin, jotka kuvaavat kyseisen henkilön tai tietyn hetken tunnetilaa musiikin avulla.

Voit kuunnella musiikkia lukiessasi tai palata siihen myöhemmin.

Kappaleluettelo löytyy kirjan viimeisiltä sivuilta sekä

www.outimoisio.com

YKSI

Mä menen aina kananlihalle, kun kuulen sen laulavan

Punaiseen takkiin pukeutunut poika astui suoraan pihan suurimpaan lätäkköön, ja kuulin melkein kirosanat, jotka hänen huulensa muodostivat. Vesipisarat lensivät ympäriinsä ja tarrautuivat kuin takiaiset pojan kalliilta näyttäviin kenkiin ja farkkuihin. Poika jatkoi matkaansa märissä kengissä. Olisi inhottavaa aloittaa koulupäivä sukat märkinä, ajattelin, ja huomasin kipristäväni omia varpaitani kuin varmistaakseni, että ne olivat kuivat ja lämpimät.

Tuijotin vieressäni olevasta ikkunasta ulos harmauteen. Pihalla oleva puu ravisteli oksiaan ja värisi tuulella kuin se aavistaisi kylmyyden saapuvan. Edellisten viikkojen sää oli ollut mitä parhaita kesäsäättä. Taivas oli ollut pilvetön, ja aurinko oli porottanut taivaalta niin kuumana, että olin jo alkanut odottaa syksyn viileneviä iltoja. Harmaus ja sade, joka oli alkanut ensimmäisen koulupäivän aamuna, olisi tosin voinut jäädä tulematta. Sää sopi kuitenkin täydellisesti yhteen omien fiiliksiäni kanssa.

Päässäni oli soinut koko aamun ärsyttävä rallatus, jonka sanoja en pystynyt muistamaan. Yritin keksiä jankuttavaan musiikkiin jotkut hullut sanat, jotta olisin saanut itseni paremmalle tuulelle.¹

En onnistunut. Puristin käsiäni yhteen pöydän alla.

Olin niin sanotusti epämukavuusalueella. Uusi koulu, uudet ihmiset, uusi koko hemmetin elämä. Istuin luokassa, jonka seinät olivat haalean vihreät. Väristä tuli mieleen sairaaloiden yöpuvut, jotka liian isoina roikkuivat potilaiden päällä tehden kaikista samanmuotoisia. Tai no mistä minä tiesin, miltä sairaalavaatteet oikeasti näyttivät, mutta kuvittelin niin kaikkien sairaalasarjojen perusteella. Takaseinälle oli maalattu värikäs taideteos, joka esitti numeroista päätellen jonkinlaista matemaattista yhtälöä. Luokan edessä oleva valtava koko seinän peittävä tussitaulu oli myös täynnä numeroita. Opettaja selitti jotain, mutta en pystynyt keskittymään. Katsoin vain hänen ruskeita silmälasejaan, jotka olivat opettajamaisesti nenällä. Miksi opettajat pitivät laseja noin, eikö olisi helpompaa katsoa eteenpäin, kun lasit ovat silmillä?

Nojauduin ikkunaan ja annoin katseeni kiertää luokan päästä päähän. Luokka näytti jakautuvan kolmeen osaan. Etualalla istui kolmen tytön ja kahden pojan hikipinkoryhmä, joka kuunteli opettajaa kuin hän olisi ollut maailman valtiatar. Vanha ystäväni Hanna kuuluisi tuohon joukkoon. Kuvittelin, miten Hanna istui tälläkin hetkellä mustat silmälasit silmillään ja kirjoitti ylös kaikki, mitä opettaja sanoi. Hanna haaveili eläinlääkärin urasta, oli haaveillut siitä asti, kun hänen koiransa oli viisi vuotta sitten jäänyt auton alle eikä sitä voitu pelastaa. Kaipasin Hannaa, vaikka hän olikin pettänyt ystävytemme.

Takana istuivat selkeästi luokan kovikset. Neljän tytön ryhmä viilasi kynsiään ja kuiskutteli keskenään, vaikka opettaja oli käs-

kenyt heidän lopettaa puhumisen jo kolme kertaa ensimmäisen viidentoista minuutin aikana. Kaikilla oli päällään tiukat housut ja jaloissaan kengät, joiden koroilla en olisi ikinä pysynyt pystyssä. Vanhassa luokassani oli ollut tyttökolmikko, joka muistutti tuota nelikkoa. He tosin olivat taiteellisesti niin lahjakkaita, että luulivat olevansa jollakin tavalla etuoikeutettuja töhrimään kirjat piirustuksillaan. Joissakin kirjoissa olisin tosin mielelläni nähnytkin taiteellisia kiemuroita täyttämässä muuten niin tylsiä tekstisivuja.

Tyttöjen lisäksi takana istui muutaman pojän ryhmä, joita ei opiskelu näyttänyt kiinnostavan tippaakaan. Yhdellä heistä oli räikeän punaiset, lyhyeksi leikatut hiukset ja musta nahkatakki, joka näytti siltä kuin siihen olisi liimattu kassillinen erilaisia maailman vihaa osoittavia merkkejä. Hänen vieressään istuvalla pojalla oli melkein silmät peittävä sekaisin oleva tumma tukka ja aurinkolasit. Aurinkolasit, vaikka ulkona oli harmaata kuin mikä. No, tyylinsä kullakin. Kolmantena oli vaaleilla olkapäille ulottuvilla hiuksilla ja komeilla kasvoilla siunattu poika, joka oli vetänyt sinisen piponsa miltei silmillensä. Hän piti kännykkäänsä pöydän alla ja näpytteli siihen jatkuvasti jotain. Katsoessani häntä hän kuitenkin nosti päänsä ja katsoi suoraan silmiini. Mahtavaa. Poika oli taatusti jokaisen tytön poikaystävähdokas numero yksi. Menin hämileni ja käänsin katseeni pois. Loput luokasta kuuluivat kolmanteen ryhmään, joka koostui hyvin tavallisen näköisestä porukasta. Laskin itseni tähän ryhmään, koska en mielestäni herättänyt sen enempää huomiota kuin maitopurkki piimäpurkin vieressä.

Inhosin matematiikkaa enkä ymmärtänyt numeroita, joita opettaja taululle kirjoitti. Halusin pois. Halusin pois tästä kamottavan pastellinsävyisestä paikasta. Mutta en päässyt. En päässyt enää takaisin siihen kauniiseen taiteelliseen ympäristöön, jossa

olin saanut viettää viimeiset pari vuotta. Se tuntui kuin unelta kaiken tämän ulkoa sisään tunkeutuvan harmauden keskellä.

Isä oli saanut Helsingistä unelmiensa työn, ja yhtenä kuuman lauantaiaamuna olin astellut viimeistä kertaa lapsuudenkotini portaita alas kohti muuttoautoa ja pelottavaa tulevaisuutta. Ymmärsin kyllä, että työmahdollisuudet olivat paremmat pääkaupungissa, mutta miksi me olimme päätyneet tähän harmaaseen betonikylään. Olin luullut, että isä halusi muuttaa keskusta, johonkin kauniiseen vanhaan kerrostaloon, josta olisi ollut näkymät merelle. Meri oli näkynyt entisenkin kotimme ikkunasta. Ei, me olimme muuttaneet Tapiolaan, jonka pienessä mäyräkoiraa muistuttavassa betonisessa lukiorakennuksessa ei ollut mitään viehättävää. Olin yrittänyt puhua isälle järkeä koko seitsemäntoista ikävuoden viisaudellani, mutta ei, en saanut jäädä asumaan yksin mummon luokse. Selitin kuinka pahasti muutto vaikuttaisi ylioppilaaksi pääsemiseen ja kuinka outo paikka ei edesauttanut sitä, että pitäisi kaiken opiskelun lisäksi tutustua uusiin ihmisiin, mutta en saanut isää muuttamaan mieltään. Hän vain halasi minua ja sanoi, että minä kestäisin mitä vain. Niinpä.

Välituntikello soi, ja luokka ryntäsi ulos. Nostin kuulokkeet korvilleni ja laitoin musiikin soimaan.² Sävelet, jotka syöksyivät tajuntaani, auttoivat oloani hetkellisesti. Keräsin kirjat ja sulloin ne laukkuuni, jonka isä oli ehdottanut ostamaan uuden koulun kunniaksi. Tunsin itseni ekaluokkalaiseksi, jolla ei ollut mitään sanavaltaa yhtään missään. Olin saanut myös käydä epätavallisen ison rahatukun kanssa vaateostoksilla, mikä ei jättänyt epäilyjen varaan sitä, että isä yritti lahjoa minua. No, ei sanan varsinaisessa merkityksessä, mutta hän varmastikin ajatteli, että uudet tavarat ja vaatteet saisivat muuton tuntumaan jotenkin hel-

pommalta. Joten tänään olin pukunut päälleni melkein suoraan kaupasta ostetut farkut, joiden lahkeet olivat trendikkäästi liian lyhyet, valkoiset tennarit ja mukavan, mutta kalliin mustan lyhyt-hihaisen villapaidan. Katsellessani itseäni peilistä en ollut voinut olla ajattelematta, että näytin suoraan kuvakatalogista todelliseen elämään hypänneeltä vaatemallilta. Miinustettuna tietysti ne pak-sut vaaleat hiukset ja meikatut kasvot, joita minulle ei ollut.

Toisaalta olin myös tyytyväinen uusista vaatteistani, koska en erottunut joukosta niin pahasti kuin olin aluksi pelännyt. Olin jo koulun pihalla huomannut, että aika moni pukeutui kalliisiin merkkivaatteisiin. Osa sen sijaan näytti olevan kaikkea tuota rahankulutusta vastaan. Vaikka heidän vaatteensa olivat siistit, ne eivät näyttäneet viimeisen muodin mukaisilta. Ne toivat mieleeni vanhaan kouluuni jääneet ystäväni, joille vaatteet olivat aina olleet tapa tuoda esille omaa persoonaa, ei merkki siitä, kuinka paljon vanhemmilla oli rahaa.

Astuin käytävään ja tuijotin paperia, jossa oli seuraavan kahden kuukauden lukujärjestys. Minulla ei ollut mitään käsitystä siitä, mihin suuntaan minun pitäisi mennä. Olin ollut aika säälit-tävän näköinen, kun haahuilin ennen ensimmäisen tunnin alkua koulun käytävillä. Rastatukkainen tyttö, jolta olin kysynyt opetta-jainhuoneen sijaintia, oli tuijottanut minua kuin olisin tipahtanut avaruudesta. Ehkä hän todellisuudessa katsoi minua normaalisti, mutta sillä hetkellä olin niin hermostunut uudesta paikasta, että taisin ylireagoin kaikkeen.

Musiikki, luokka 125. Hymyilin hiukan. Musiikki oli lempiai-neeni ja yksi niistä muutamista aineista, joista todella pidin ja jois-sa olin oikeasti hyvä. Matematiikka ei ikävä kyllä kuulunut kysei-seen kategoriaan.

Olin syntynyt musikaaliseen perheeseen, joten olin ollut musiikin ympäröimänä koko pienen elämäni. Äitini oli musiikinopettaja, ja hän soitti viulua ja pianoa. Äiti ja isä olivat tavanneet toisensa jollain musiikkileirillä tuhat vuotta sitten, ja äiti oli ihastunut isään kuullessaan tämän sellonsoittoa. Nykyään isä soitti harvemmin, mutta niinä kertoina kuuntelin soittoa aina haltioituneena. Oli käsitteämätöntä, kuinka joku sai aikaan niin kaunista musiikkia. Kun olin nuorempi, soitimme usein yhdessä - äiti viulua, isä selloa ja minä pianoa - mutta nykyään sellaiseen ei tuntunut olevan aikaa. Vanhassa koulussani olin kuulunut koulun kuoroon ja olin soittanut melkein kaikissa koulun tapahtumissa pianoa. Olin lupaus, josta opettaja jaksoi hehkuttaa joka välissä, mutta täällä tunsin itseni hyvin pieneksi enkä ollut enää ollenkaan varma olinko se, jolle oli odotettavissa hieno tulevaisuus.

Istuin ikkunapaikalle ja huomasin, että musiikkiluokka oli varustettu paljon paremmin kuin olin osannut odottaa. Tiesin, että kyseinen lukio oli musiikkipainotteinen, mutta ajattelin, että se ei välttämättä tarkoita sen kummempaa kuin muutamaa lisätuntia musiikissa. Soittimet tekivät kuitenkin vaikutuksen. Vasen etunurkka oli täynnä bändisoittimia rummuista kitaroihin, ja toisessa nurkassa seisoj musta piano. Pojat edelliseltä tunnilta asettuivat istumaan tutulle takariville. Vaaleahiuksinen poika rummutti sormillaan pöydän pintaa.

“Huomenta! Oliko kaikilla loistava kesäloma?” kiharapäinen, ja yllättäen, silmälasipäinen naisopettaja kysyi. Luokasta kuului epämääräistä muminaa.

”Meillä on tänään paikalla myös uusi oppilas. Tervetuloa Emilia. Minä olen Susanna”, opettaja sanoi. Kaikki katsoivat minua. Mahtavaa. Halusin vajota pöydän alle. Kaikkein eniten olin pe-

lännyt juuri tällaisia tervetuloivotuksia, jolloin itsestään pitäisi kertoa jotain muka kiinnostavaa. Mieleeni tuli vain *Tytöt tahtoo bailata* -elokuvan kohta, jossa nuori Sarah Jessica Parker seisoo hermostuneena uuden luokan edessä ja kertoo rakastavansa tanssimista. Ja kyllä, olen jumittunut jonnekin esihistorialliselle kahdeksankymmentäluvulle elokuvamakuni suhteen. Oikeastaan syy on äitini, joka rakastaa oman aikansa teinileffoja ja on houkutellut minut katsomaan niitä hänen kanssaan. Luultavasti sanoisin siis: *Hei, olen Emilia, muutin juuri tänne betonilähiöön. Ja minä rakastan laulamista.*

Onneksi opettaja ei kuitenkaan pyytänyt minua kertomaan elämäntarinaani vaan otti pöydältään paksuja paperipinoja ja alkoi jakaa niitä.

“Perinteitä kunnioittaen aloitamme tänäkin vuonna syksyn uudella musikaalilla. Ensi viikolla on koelaulut kaikkiin pääosiin ja kuoroon. Musikaali esitetään juuri ennen joulua”, opettaja sanoi osoittaen viimeiset sanansa minulle ja laski eteeni paksun nuottipinon. Kiitin ja selasin nuotteja nopeasti. Musikaalin nimi oli *Sinä ja metsä*.

“Musikaalissa on tänä vuonna fantasian aineksia. Siinä on ihmisiä, keijuja ja peikkoja”, Susanna kertoi.

Luokasta kuului muutamia naurunpyrskähdyksiä, mutta Susanna jatkoi: ”Tärkein sanoma taitaa kuitenkin olla, että rakkaus ei katso rajoja. Se on myös koko perheen musikaali, joten peikot ja keijut tehoavat varmasti lapsiin. Aloitetaan tänään sivulta kymmenen. Siinä on kohta, jossa peikko nimeltä Leon huomaa jääneensä yksin metsään, ja metsä alkaa kuiskia hänelle. Johan, laula sinä tänään Leonin rooli. Tytöt laulavat ylemmän kuoro-osuuden ja pojat alemman. Selvä?”

Katsoin ympärilleni ja mietin, kuka oli Johan. Siniseen kauluspaitaan pukeutunut poika vai edessä istuva kiharapäinen hymyilijä. Opettaja soitti alkusoiton, ja aurinkolasipoika nousi seisomaan. Hän otti lasit silmiltään ja laittoi ne pöydälle. Mitä ihmettä? Osako tuo kovis muka laulaa? Johanin silmät olivat epätavallisen tummat, ja ne näyttivät hieman surullisilta, kun hän tuijotti nuotteja. Hetken näytti siltä kuin hän olisi puristanut nuotteja hermostuneena – ajattelin jo, että ei taida tyyppi olla aivan omassa elementissään – mutta kun hän alkoi laulaa, suuni loksautti auki. Samalla tavalla kuin elokuvissa, ja silloin miettii aina, ettei noin tapahdu todellisuudessa.

Kaunein ääni, jonka olin koskaan kuullut, leijui ympäri luokkaa ja täytti sen rauhallisuudellaan ja melankolisuuksellaan. Olin niin mykistynyt, että en tajunnut kuoro-osuuden alkaneen. Selvitin nopeasti missä kohtaa olimme ja yhdyin lauluun. Musiikki oli lumoavaa. Se todella kuulosti siltä kuin metsä kuiskisi. Kiehtovia melodiakulkuja ja pehmeitä sointuja. Koska kaikki näkivät nuotit ensimmäistä kertaa, ymmärsin heidän olevan erityisen lahjakkaita, sillä kuoro kuulosti todella hyvältä.

Antauduin musiikin vietäväksi ja kuuntelin samalla Johanin sykähdyttävää ääntä. Tunsin ihokarvojeni nousevan pystyyn ja värähdin, kuten minulle kävi aina kuullessani musiikkia, joka pääsi ihon alle. Johan katsoi laulaessaan suoraan nuotteihin eikä nostanut katsettaan hetkeksikään. Pystyin siis avoimesti tutustumaan tähän upeasti laulavaan poikaan. Hänellä oli kuluneet farkut ja tumma t-paita, joka paljasti lihaksikkaan ylävartalon. Hänen kasvonsa olivat jotenkin arvoitukselliset. Ei yhtään huonomman näköinen tyyppi, ajattelin. Laskin katseeni Johanin pehmeän näköisiin huuhiin, joiden kautta virtasi ulos mitä taianomaisiin ääni. Ehkä siksi

en huomannut taukoa, joka nuotissa oli, vaan jatkoin laulamista. Laulamista yksin. Huomasin sen vasta, kun pianonsoitto lakka-
si, ja kaikki tuijottivat minua. Mahtavaa. Tunsin punastuvani ja
sopersin jotain anteeksipyyntöä tapaista. Johan katsoi minuun
intensiivisesti tummilla silmillään, ja punastuin entistä enemmän.

Mitä toi oli?

“Meillähän on täällä uusi ehdokas pääosaan ”, Susanna sanoi
hymyillen. Katsoin opettajaa tajuamatta kommenttia ja olin kuu-
levinani takarivin vaaleahiuksisen tytön sanovan *turha luullakaan*.

“Emilia, kokeile laulaa Neean osaa. Otetaan sivulta kaksikym-
mentäkaksi, jossa on Leonin ja Neean duetto”, Susanna sanoi ja
aloitti soiton ennen kuin ehdin sanoa mitään. Käänsin nopeasti
sivuja päästäkseni oikeaan kohtaan. Jäin pari nuottia jälkeen, mut-
ta sain kiinni melodiasta ja lauloin. Kyseessä oli Neean rakkau-
dentunnustus Leonille. Katsoin tiukasti nuotteja ja annoin ääneni
kantaa luokan yli Johanille. Kun tuli hänen vuoronsa, kuului vain
pianon ääni. Nostin päätäni ja kohtasin Johanin katseen. Se oli
täynnä... en oikein tiedä mitä. Ahdistusta, kysymyksiä, yllättynei-
syyttä?

Kuka toi on? Emiliako sen nimi oli? Käsittämätön ääni.

“Johan?” opettaja kysyi. Johan mutisi jotain, mutta jatkoi lau-
lamista. Äänemme sopivat täydellisesti yhteen. Kuin kaksi vesipi-
saraa, jotka kohtaavat toisensa matkalla alas ja sulautuvat yhdeksi
suureksi virraksi. Tunsin uudet kylmänväreet ihollani.

“Kiitos Emilia ja Johan, se oli kaunista. Jatketaan kuoro-osuu-

della sivulta neljäkymmentäviisi”, opettaja sanoi ja hymyili minulle. Johan istui tuolille ja peitti silmänsä aurinkolaseillaan. Olin kuitenkin melko varma, että hän tuijotti minua. Käänsin katseeni pois, mutta en pystynyt enää keskittymään. Kuinka tuollaisesta – yritin keksiä sopivaa sanaa tummien silmien katseelle – tyypistä lähti noin huumaava ääni? Värisin vieläkin muistaessani äänenvärin, joka oli syvä, pehmeä ja surullinen.

Tältäkö se nyt sitten kuulostaa? Luulin, että se oli vain Sofian keksimä juttu.

Tunnin päätyttyä opettaja kehotti minua ottamaan osaa koe-lauluun. En osannut sanoa hänelle mitään järkevää, koska olin vieläkin hämmentynyt Johanin kanssa laulamisesta.

”Upeasti laulettu”, sinisellä pipolla päänsä peittänyt poika sanoi mennessään ohitseni. Vaaleahiuksinen *turha luullakaan* -tyttö hymähti minulle kuuluvalla äänellä ja käveli ohitseni niin, että hänen kyynärpäänsä osui suoraan minuun. Kipu vihlaasi kyljessäni, ja horjahdin seinään. *Mitä? Oliko tämä joku ala-aste?* Ilmeisesti tuo tyttö halusi Neean osan. Johtuikohan se Johanista? Epäilemättä, koska tuskin olisi ketään, joka ei haluaisi laulaa tuollaisen äänen omaavan pojan kanssa.

Ennen seuraavan tunnin alkua istuin luokan vastapäätä olevalla ikkunalaudalla kuulokkeet korvillani ja mietin – laulun sanoja mielessäni laulaen – mitä entiselle poikaystävälleni Samille mahtoi kuulua.³ Katseeni harhaili ympäri käytävää, ja suljin silmäni huomattessani tytön ja pojan nojailevan toisiinsa rakastuneen näköisinä. Samalla tavalla mekin olimme Samin kanssa välituntimme viettäneet. Silloin, kun kaikki oli vielä ollut hyvin.

**Tunsin, kuinka käsieni ihokarvat nousivat
pystyyn ja aukaisin silmäni. Ympärillämme
loisti outo valkoinen valo, joka valaisi koko
huoneen. Valo lähti Johanista.**

Lukion viimeisellä luokalla oleva Emilia saa roolin uuden koulunsa musikaalista. Mukana on myös aina aurinkolaseja pitävä mielettömän upeasti laulava Johan, joka ei jostain syystä haluaisi Emiliää lähelleen. Musikaaliharjoitusten lomassa Emilia ihastuu Johaniin ja tunne tuntuu olevan molemmin puoleinen, ainakin välillä. Emilia alkaa kuitenkin pian nähdä outoa valoa Johanin ympärillä. Käsittämättömät katoamiset kesken dueton saavat hänet epäilemään, että Johanilla on jotain salattavaa. Kun totuus lopulta paljastuu, se laittaa uusiksi Emilian uskomukset, toiveet ja tulevaisuuden.

*"Tältäkö se nyt sitten tuntuu?
Täydellinen pari omalle äänelle."*

Emilian tapaaminen saa Johanin elämän sekaisin. Tunteet, ja erilaiset säännöt, repivät häntä kahteen suuntaan, ja kun hän lopulta paljastaa Emilialle salaisuutensa, ei takaisin ole enää paluuta.

Kun äänesi löysi minut on urbaania fantasiaa ja romantiikkaa yhdistävä tarina musiikin voimasta. Teos on ensimmäinen osa kaksiosaisesta nuorille aikuisille suunnatusta sarjasta.

ISBN: 978-952-80-4881-7
Kansi: Karin Niemi